

Land van de kibboets

Toen tijdens een persconferentie de minister van buitenlandse zaken van Israël werd geïnterviewd over de economische toestand in haar land, was iedereen diep getroffen door de adel van de taal die zij sprak: "Wij hebben een ideaal, een missie, die de zin van ons bestaan bepaalt. De wereld zal ons beoordelen naar de morele en geestelijke waarden, die uit de vooruitgang van mijn land en mijn volk voortspruiten."

De overwinning op de bodem is ongetwijfeld de indrukwekkendste realisatie van het joodse volk. Aanvankelijk stond Israël voor een bijna onoverkomelijke taak: het stond vast, dat het alleenstaande individu geen schijn van kans had om te slagen. Slechts een gemeenschappelijke actie kon resultaat opleveren. Israël was aldus verplicht de idee van de collectieve of coöperatieve landbouworganisatie aan te kleven. Met deze overtuiging beziel, zou men de liefde voor de natie koppelen aan de verheven principes van sociale gelijkheid, rechtvaardigheid en broederlijkheid.

De eerste praktische realisatie van dergelijke idee kwam reeds in 1868 tot stand onder leiding van

de Fransman Charles Netter, die nabij Jaffa de eerste collectieve landbouwgemeenschap stichtte. In 1899 bestonden er reeds 22. Onder de stimulans van het Zionisme werd het Nationale Joodse Fonds gesticht. Het doel van dit Fonds was gelden in te zamelen om grond in Palestina te kopen. Alle Israëlieten van de diaspora (over de wereld verspreide joden), arm en rijk, moesten hiervoor een deel van hun inkomsten afstaan. In een periode van 53 jaar kocht het Fonds 335 000 ha grond van Arabische eigenaars! Deze gronden werden door het Fonds tegen speciale voorwaarden verpacht. Uit deze condities groeiden langzamerhand speciale ideeën over ontginningsvormen, waarvan de kibboets de meest succesrijke, de meest efficiënte werd. We hebben er reeds op gewezen, dat deze opvatting groeide in het brein van Oosteuropese Zionisten, die echter het socialistische accent veel meer op de waarde van de arbeid, dan op de klassenstrijd legden. In Palestina ontstond uit de versmelting van de „Arbeiders van Zion” met „De jonge Arbeiders” de *Mapai*, een soort Labourpartij, die nu nog altijd aan het bewind is in

leden van de kibboets maken de woestijn tot een vruchtbaar gebied door bevoeiingswerken

Israël. Van 1920 af groeide de collectivistische beweging uit haar experimentele fase. In 1922 waren er 22 kibboetsim met 1200 pioniers; in 1925: 25 met 2300 arbeiders die 7500 ha grond aan de woestijn ontfoetselden. In 1957 bedroeg het aantal kibboetsim 228 met 79 000 pioniers, die 180 000 ha bewerkten! De kibboets is een gemeenschap, steunend op het principe van de collectieve eigendom van de produktiemiddelen: "Alles is van mij, indien niets van mij is." De arbeid wordt niet vergoed: de leden van de gemeenschap die voor de arbeid geschikt zijn, stellen hun talent en hun kracht in dienst van de onderneming. Deze voorziet op haar beurt in alle behoeften: logies,

voedsel, ontspanning, opvoeding van de kinderen, medische zorg enz. De algemene vergadering, die alle leden omvat, zowel mannen als vrouwen, vormt de wetgevende macht. Deze vergadering is belast met de administratie, verkiest haar commissies en houdt zich bezig met het dagelijks leven. Twistpunten worden door de vergadering bij stemming uit de weg geruimd. De verdeling van de arbeid gebeurt elke avond. Het werk begint bij dageraad; onderbreking voor het ontbijt en het middagmaal. De taak eindigt om 17 uur, zodat voldoende vrije tijd voor de familiezorg en voor het sociale en culturele leven overblijft. Elke kibboets heeft een bibliotheek, een discotheek, een bioscoop, een theater, een museum, een orkest en een koor. Indien de kibboets te groot wordt, dan sticht men een nieuwe kern te midden van een ander braakland. Voor een honderdtal personen begint dan een nieuw avontuur, alhoewel ingenieurs de pioniers helpen bij het uitwerken van hun plannen. Wat van de produktie overblijft, wordt door de tussenkomst van de verkoopscoöperatieven verhandeld. Alhoewel slechts 5% van de totale Israëlische bevolking in de kibboetsim leeft, zijn deze collectivistische instellingen deruggegraat van de jonge, moderne

De jonge staat Israël dankt zijn wonderlijke ontwikkeling aan de collectieve landbouworganisatie: duizenden Israëlieten wijden al hun krachten aan het leven in de kibboetsim, waar de collectieve arbeid de woestijngrond niet alleen bevruchtte, maar tevens de sociaal-economische opgang van de natie in een snel tempo in de hand werkte.

staat geworden. De kibboetsim leggen zich bovendien toe op het creëren van kleine industrieën, zoals conservenfabrieken, het vervaardigen van landbouwmateriaal enz. Naast de kibboets is sedert 1948 het coöperatieve dorp, de zogenaamde mosjav, zeer in trek gekomen. Op dit ogenblik bestaan er reeds 340: ze zijn samengesteld uit kleine gezinsboerderijen, die echter samen in- en verkopen. Zo groeit Israël levenssterk, gewapend voor de toekomst. Wij kunnen het alleen maar betreuren, dat de naburige Arabische landen zó vijandig staan tegenover deze jonge, energieke natie. In plaats van het Israëlische voorbeeld te volgen, blijven zij halsstarrig vasthouden aan verouderde landbouwmethodes en -technieken, waardoor zij zelf hun vooruitgang remmen.

